

1

Wind suisde door mijn haren en ik boog me dieper over mijn paard heen. De donkerbruine merrie verlengde haar passen en ik moest me inhouden om niet opgewonden te gaan joelen. Moriko's lange manen kietelden mijn gezicht en ik keek vluchtig om me heen. Woudreuzen domineerden dit gedeelte van het bos en ze gaven het woud een mysterieuze uitstraling. De bomen wierpen schaduwen over het pad dat her en der bijna overgroeid was.

Het gefluit van vogels werd overstemd door het stampen van Moriko's hoeven, maar af en toe hoorde ik een vogelkreet die slaagde er bovenuit te komen. De lente was begonnen, en het bos begon te ontwaken na een lange winterslaap. Het was al een hele tijd geleden dat er nog sneeuw op de toppen van de bomen gelegen had en het meer dicht bij de stam bevroren geweest was. De lucht werd langzaam warmer, de bloemen begonnen te bloeien en de vogels zongen weer aarzelend hun lied. Ik gaf een zacht trekje aan Moriko's manen en ze matigde haar snelheid. In een rustige galop reden we verder en ik rechtte mijn rug. Het bos werd minder dicht, als ik goed luisterde, hoorde ik het kabbelen van de rivier. Ik gaf Moriko het teken dat ze nog rustiger mocht gaan lopen. Ze ging over tot een rustige stap, maar ze liet haar hoofd nog niet hangen. Ze was net zo opgewonden als ik om eindelijk weer in het woud te zijn.

De rivier stroomde door het hele gebied en het meer naast de stam was waarschijnlijk uit een van haar zijtakken ontstaan. Toch was het water nergens zo vers en puur als bij de oorsprong, waar ik nu naartoe ging. Onze priesteressen zwoeren bij het pure water en eens in de drie dagen ging iemand er bij dageraad op uit om water van de oorsprong te halen. De priesteressen leefden slechts op bessen en thee die gezet was met dit heilige water. Vandaag had ik me aangeboden om het water te gaan halen, zodat ik weer eens alleen door het bos kon dwalen. Mijn moeder had me een groot deel van de winter binnen gehouden, uit angst voor de griep die door de stam waarde en willekeurige slachtoffers koos. Nu de lucht niet meer kil was en de kans op ziektes verdwenen was, liet ze me weer het bos in gaan. Water halen was een goede manier om zo lang mogelijk weg te blijven en toch zo min mogelijk problemen te krijgen. Zo opgeslokt door mijn eigen gedachten had ik niet eens op-

gemerkt dat de bron al zo dichtbij was. Ik hoorde het water al woest bulderen terwijl ik het nog niet eens kon zien. Moriko spitste haar oren en liet haar hoofd hangen.

‘Dankjewel,’ fluisterde ik en ik liet me van haar rug af glijden. Ik klopte op haar hals en liep op het geluid af. Ik hoorde Moriko’s geruststellende stappen achter me terwijl ik over het smalle pad liep.

De bomen maakten plaats voor een steile bergwand, waar het water vanaf stortte. De nevel bezorgde me kippenvel en ik genoot even van de aanblik van de natuur. Het grijze natuurgesteente dat op sommige plekken bedekt was met mos liep stijl omhoog, en door de dunne mist kon ik de rand niet goed zien. Ik wist dat het zeker honderd stappen hoog was. Onder de wand bevond zich een diepe rivier, die zich woest een weg door het woud had gebaand. De rivier was breder dan ik me herinneren kon, maar dat kon ook slechts een illusie zijn.

Ik pakte de grote, leren waterzak van mijn rug en liep naar het water toe. De nevel voelde verkoelend op mijn blote armen en ik ging op mijn buik liggen om de waterzak in het water te laten. De opening van de zak hield ik stevig vast, zodat het water hem niet uit mijn handen trekken zou. Het duurde niet lang voordat de hele zak gevuld was. Met moeite trok ik de zak weer uit het water en duwde snel de kurk erop. Ik hing het zware gewicht op mijn rug en draaide me om naar Moriko. ‘We gaan nog even een stukje naar beneden, goed?’

Moriko sjokte achter me aan terwijl ik langs de rivier naar beneden liep. Een paar honderd passen verder maakte het water een rare bocht naar links, en ik wist dat dit niet de natuurlijke loop van de rivier geweest was. Vele eeuwen geleden hadden onze voorouders een dam aangelegd om hun woongebied te beschermen tegen de overstromingen die elk jaar in de lente

plaatsvonden, nadat al het ijs gesmolten was en de rivier met hernieuwde kracht het woud onveilig maakte. Vaak trad ze dan buiten de oevers, waardoor de huizen weggevaagd werden. Omdat het water zo onvoorspelbaar was, besloot men een dam aan te leggen om het water van de rivier om te leiden. Een van de eerdere zijtakken was nu verbreed tot de hoofdrivier en de stam werd niet langer bedreigd door het gevaarlijke water.

Vanuit de verte zag ik de dam uit het water oprijzen. De solide, houten dam torende nog steeds boven het water uit, net zo statig als hij altijd al geweest was. Hij was enkele honderden passen lang, en zeker vijf passen breed. Ik liep langs de oever, en merkte dat het water hier een stuk rustiger was dan hoger of lager op de rivier. Ik liet mezelf op de grond zakken en pakte een broodje van gisteren uit mijn buidel. De ovens stonden nog niet aan toen ik vertrok, maar om toch iets te kunnen eten had ik genoeg genomen met oud brood. Ik scheurde er een stuk af en stopte het in mijn mond. Terwijl ik kauwde liet ik mijn handen rustig door mijn haren gaan. Het gebrul van de rivier was teruggebracht tot het geluid van zacht stromend water en ik hoorde vogels fluiten. Moriko briepte en knabbelde aan de tas die op mijn rug hing.

‘Voor je ligt een rivier. Ga daar maar uit drinken,’ zei ik terwijl ik haar neus weg duwde. Moriko duwde iets dwingend haar neus tegen mijn schouder en ik scheurde nog een stuk van mijn brood af om het aan haar te geven. Ze nam het zacht aan en haar warme adem streek over mijn hand. Ik aaide haar neus terwijl ik in gedachten voor me uit keek. De zon was al even op, maar nog steeds hoorde ik alleen de vogels. Het was muisstil in het bos, er was geen geluid te horen behalve mijn eigen ademhaling en die van Moriko. Toen ik mijn broodje op had, liep ik naar de dam toe. Aan de onderkant van de dam waren klauw-

sporen te zien. Dat was normaal omdat er veel dieren in het bos huisden. Plots hoorde ik een krakend geluid. Geschrokken keek ik om me heen. De wind was gaan liggen en het woud zweeg, alsof het net zo erg geschrokken was van het geluid als ik. Onderzoekend liep ik verder, maar zag verder niets vreemd aan de dam. Had ik me dat gekraak gewoon ingebeeld?

Ik schudde mijn hoofd en liep terug naar Moriko, die met nerveus draaiende oren op me stond te wachten.

‘Het is niets, meisie. Gewoon wat gekraak, misschien was het een dennenboom die boog onder de wind,’ zei ik glimlachend, maar ik voelde me onrustig. Moriko legde haar oren in haar nek en schraapte met haar hoef over het zand toen ik op haar rug klom, maar ik kon me er niet toe brengen om haar nog meer gerust te stellen. Ik was net zo gespannen als zij.

De houten muren van de stam gingen open zodra de wachters me zagen. Opgewekt zwaaide ik naar hen, en een jonge wachter zwaaide aarzelend terug. Een van de oudere wachters gaf hem een tik tegen zijn hoofd en hij sprong gelijk weer in houding. Ik stapte van Moriko af en liep het dorp binnen. De hoofdweg was van zand, en leidde uiteindelijk naar mijn huis. Veel mensen waren al wakker en sommigen zwaaiden naar me. Ik keek glimlachend rond naar de gezichten die ik al mijn hele leven kende.

‘Lorelle! Waar ben jij al heen geweest, zo vroeg op de morgen?’ hoorde ik iemand roepen. Verward keek ik even om me heen, omdat ik niet goed wist wie dat gezegd had. Een meisje van mijn leeftijd liep naar me toe en haar loshangende lichtbruine haar deinde op en neer. Ze droeg een rieten mand in haar hand. ‘Goedemorgen Cas,’ zei ik, waarna ik haar kort omhelsde. ‘Ik ben water gaan halen bij de bron.’ Ik gebaarde naar de waterzak die op mijn rug hing. Cassiopeia hield haar hoofd schuin.

‘Moest jij dat doen? Is dat niet de taak van de soldaten?’ vroeg ze verbaasd. Ik knikte.

‘Eigenlijk wel, maar ik heb me vrijwillig aangeboden om het water te gaan halen,’ zei ik met een knipoog. Cas knikte en glimlachte geforceerd.

‘Het is maar wat je leuk vindt,’ mompelde ze. Ik slikte en besefte dat Cas helemaal niet van het wilde water hield. Ze was er een keer als jong meisje bijna in verdronken, en nog steeds hield ze zich afzijdig als we op warme zomerdagen naar het meer gingen om te zwemmen.

‘Sorry, ik bedoelde niet...’

‘Het is al goed,’ zei Cas rustig. ‘We hebben gewoon een andere smaak wat betreft leuke dingen doen. Daarover gesproken, mijn moeder heeft gisteren koeken gebakken. Ik heb er nog een paar, maar jij mag ze hebben. Ik weet dat je ze heerlijk vindt.’ Cas zette de mand neer en pakte er een bundeltje uit. De geur van gebakken deeg dreef mijn neus binnen en mijn maag knorde hongerig.

‘Dankjewel,’ zei ik, terwijl ik het bundeltje aannam. Moriko duwde voor de tweede keer deze ochtend bedelend haar neus tegen mijn schouder. Ik probeerde haar zo goed mogelijk te negeren.

‘Ik ga het water eerst naar de priesteressen brengen. Kom vanavond anders bij mij langs, dan kunnen we wat bij praten,’ opperde ik. Cas trok haar schouders op, en ik zag haar aarzeling.

‘Sorry Lorelle, maar vanavond komt Tristan voor het eerst bij ons eten,’ zei Cas terwijl ze naar de grond keek. Haar wangen kleurden snel rood en ik trok een wenkbrauw op.

‘Tristan?’

‘Hij heeft zulke mooie bruine ogen. Hij is een van de jagers, weet je wel? Hij is niet zo groot of opvallend, maar hij is zo lief,’ vertelde Cas enthousiast. Ik knikte grijnzend.

‘Dan wens ik je vanavond veel plezier met hem. Weet je misschien iets over Aurelia?’ Mijn andere vriendin had ik nog langer niet gezien. Ze was een jaar geleden het woud in getrokken met haar vader en ze kon nu elke dag terugkeren.

‘Ik heb haar nog niet gezien,’ zei Cas. ‘Ik zal haar wel langs je huis sturen als ze terug is.’

‘Nogmaals bedankt. Ook voor de koeken,’ zei ik, en ik duwde Moriko’s nieuwsgierige neus weg. ‘Ik ga zo ontbijten. Tot ziens!’

‘Ik zie je later!’ zei Cas terwijl ze zwaaide. Ik liep door naar de linkerzijde van het dorp, waar een kleine poort in de houten muur zat. Snel schoof ik de vergrendeling van de poort en liep verder. Moriko hield haar pas in bij de poort en rook nieuwsgierig aan de vergrendeling.

‘Je kunt beter daar blijven,’ zei ik en Moriko liet haar hoofd zakken. Ik liep over een kort grindpad naar het heiligdom van de priesteressen. De houten piramide torende hoog boven de jonge bomen uit. In het hout zaten her en der kleine versieringen van ijzer. Ijzer was een kostbare grondstof en was voor ons volk heilig, omdat het zo schaars was.

Alleen werklieden met de zegen van de priesteressen mochten ijzer delven in een mijn diep in het woud, maar dat mocht slechts twee keer per jaar gebeuren, tijdens de zonnewendes. Er waren al genoeg mannen die hun geluk hadden beproefd door buiten die dagen naar ijzer te zoeken, zonder de zegen van de priesteressen, maar vaak keerden zij gewond terug, zonder het heilige metaal. Wat de priesteressen met het metaal deden wist niemand, het verdween in de piramide en niemand zag er ooit

iets van terug. Toch verzekerden de priesteressen ons ervan dat het noodzakelijk was om het te delven en aan hen te geven.

Ik keek om me heen naar een teken van leven, maar zag niemand. Ik liep naar de houten piramide toe en twijfelde.

Ik wilde graag naar binnen, ik wilde weten wat zich daar bevond. Het bouwwerk had een rare aantrekkingskracht en ik liep naar de ingang van de piramide toe. Niemand zag me, daarnaast was het toch niet zo erg dat ik even binnen kijken zou? Ik strekte mijn hand uit naar de deur die de piramide van de buitenwereld afsloot en legde mijn hand op de deurknop.

‘We verwachtten je al,’ hoorde ik een zachte stem spreken. Ik draaide me met een ruk om en zag een van de priesteressen. Ze had een dieppaars gewaad aan en haar donkerblonde haar was opgestoken met een ijzeren pin. Ik boog vlug mijn hoofd.

‘Excuses, ik dacht dat er niemand was,’ mompelde ik.

‘Kalmere, kindje, niemand kan het je kwalijk nemen dat je geïnteresseerd bent in het heiligdom van de Groene Draak,’ zei de vrouw rustig. Ik keek op en zag dat ze glimlachte.

‘Ik kom het water brengen. Ik hoop dat het voldoende is,’ zei ik terwijl ik de waterzak van mijn rug verwijderde. De priesteres pakte de zak aan en knikte.

‘We danken je voor je dienst. Hoe oud ben je, mijn kind?’

‘Ik ben zestien jaren oud,’ zei ik terwijl ik mijn rug rechtte. De vrouw knikte en nam me op, en plots voelde ik me erg klein. Ik droeg een kort tuniek, wat mijn armen en benen bloot liet. Het was gemakkelijk om ermee paard te rijden, maar ik voelde me bloot tegenover de priesteres met haar prachtige gewaad.

‘Je begint een jonge dame te worden, Lorelle. Gedraag je dan ook zo,’ zei de priesteres rustig. Ik haalde verlegen mijn hand door mijn haren en knikte instemmend.

'Ik ga nu naar huis... Moriko op stal zetten...' mompelde ik verlegen. De vrouw trok een wenkbrauw op.

'Eens zal je de plek van je vader in moeten nemen. Je groene ogen verraden dat je gezegend bent door de Draak.' Ze glimlachte. 'Draag die zegen waardig.' Ik knikte en boog voor haar terwijl ik mijn blik op de grond focuste en aan het ruisen van haar rok hoorde dat ze wegliep. Toen ik opkeek was ze weer verdwenen, en ik keek nog een keer naar het houten heiligdom. Moeizaam wendde ik me van de piramide af en liep naar de poort, waar Moriko nog steeds op me stond te wachten. Er stond een oude man bij, die Moriko's hals aaide en op zachte toon tegen haar praatte. Haar linkeroor stond naar hem toe gedraaid, een teken dat ze luisterde.

'Lorelle,' zei de man. 'Eridanus is op zoek naar je.'

'Dat komt goed uit, ik ben ook op zoek naar hem,' zei ik, terwijl ik de ijzeren grendel weer voor de poort schoof. De man klopte op de hals van mijn merrie en keek me doordringend aan.

'Je lijkt veel op je vader,' merkte hij op.

'Dat hoor ik wel vaker,' zei ik met een vriendelijke glimlach.

'Dat was niet als compliment bedoeld,' zei de man stijfjes. Voor ik hem kon vragen wat hij daarmee bedoelde, draaide hij zich om en liep zacht neuriënd weg.

'Oké...' zei ik zacht, waarna ik Moriko even aankeek. Ze brieeste zacht en ik liep het pad af, waarbij ze me op de voet volgde.

Aan het einde van het zandpad lag een groot, houten gebouw. Het gebouw had meerdere verdiepingen, en de punten van de daken krulden omhoog. Mijn moeder zat in de zon op de veranda met haar ogen gesloten. Ik probeerde ongemerkt naar de stal door te lopen om eerst Moriko te borstelen, maar toen ze mijn voetstappen hoorde, keek ze meteen op.

‘Jij bent laat thuis,’ merkte ze op. Ze wierp een blik over mijn uiterlijk en schudde haar hoofd.

‘Laat iemand anders dat dier maar op stal zetten, je gaat in bad,’ zei ze stellig.

‘Maar mama, ik ben helemaal niet zo smerig!’ protesteerde ik.

‘Je hebt het halve woud in je haar hangen. Laat Lornus je paard maar verzorgen, en kom naar binnen,’ sprak ze, en ik opende mijn mond om nogmaals te protesteren. Een blik van mijn moeder legde me het zwijgen op en ik knikte.

‘Oké,’ mopperde ik. ‘Is papa al thuis?’

‘Hij is aan het praten met de strijders van de Groene Draak,’ zei mijn moeder terwijl ik de veranda op liep. ‘Schoenen uit voor je naar binnen gaat.’

‘Wat is hij aan het bespreken?’ vroeg ik terwijl ik mijn schoenen uit trapte.

‘Als je stil blijft staan kan ik die rotzooi uit je haar plukken,’ berispte mijn moeder me vriendelijk. ‘Hij praat momenteel over de wildstand met de jagers. Al een paar weken hebben ze slechte jachten gehad, hoewel de sneeuw al een tijdje verdwenen is.’

‘Hoe kan dat? Er zouden volop dieren moeten rondlopen nu,’ zei ik verbaasd. Mijn moeder trok een takje uit mijn haar en ze haalde haar schouders op.

‘Je weet dat ik me niet met dat soort dingen bezig houdt.’

‘Mag ik naar hem toe?’

‘Leuk geprobeerd. Jij gaat eerst in bad.’

‘Maar papa vindt het niet erg als ik smerig ben. Heel even maar, alsjeblieft?’ smeekte ik.

‘Je vader is in gesprek met belangrijke strijders. Die zullen het *wel* erg vinden als je zo gekleed bent. Wat moeten ze wel niet van je denken, de erfgename,’ zei mijn moeder hoofdschuddend terwijl ze nog meer troep uit mijn haar verwijderde. Ze riep

Lornus, en de jongen kwam naar ons toe. Ze beval hem kort om Moriko naar stal te brengen en haar te borstelen. Gehoorzaam probeerde Lornus Moriko naar de stal te lokken, maar de merrie bleef echter stokstijf staan terwijl ze naar mij keek. Met een hoofdknikje gaf ik haar toestemming om mee te lopen, waarbij ze Lornus bijna omver liep.

Mijn moeder schoof de deur open en liep naar binnen. Aan Rella gaf ze de opdracht een bad vol te laten lopen, en het dienstmeisje liep meteen weg, om haar taak te voltooien.

‘Ik ben bang dat ik je deze zomer nog wel vaker kwijt zal zijn,’ zei mijn moeder, en ik zag dat er een klein glimlachje rond haar mond speelde. ‘Waarom voel je je toch zo aangetrokken tot het woud?’

Ik wist dat dit een retorische vraag was, maar zelfs al zou ze wel een antwoord van me verwachten, dan nog zou ik er geen kunnen bedenken, ik wist niet precies waarom het woud me aantrok. Ik voelde me er thuis, op een heel andere manier dan tussen huizen. Het woud was een gigantisch thuis zonder dak voor me, en iedereen was er welkom. Ik glimlachte zonder antwoord te geven en ging zitten op een van de vele kussens die op de grond lagen.

De woonkamer was vrij simpel. In de hoek stond de trap, en er was een kleine verlaging in het midden van de kamer waar de tafel stond. De paarse kussens waren de enige gekleurde accenten in de kamer, verder was alles van donkerbruin hout. Het plafond werd ondersteund door vier houten palen waarin voorstellingen van draken gekerfd waren. Een wit scherm schermde de keuken van de woonruimte af en ik hoorde daar gemompel vandaan komen, maar ook het gekletter van pannen.

‘Ik heb koeken gekregen van Cassiopeia,’ bedacht ik me hardop, en ik pakte de in stof gevouwen koeken uit.